

ΝΤΟΝΑΤΟ ΚΑΡΡΙΖΙ: Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΜΙΛΑΕΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΝ «Ε.Τ.»

«θέλω να οδηγήσω τους αναγνώστες στο σκοτάδι»

Ενα καλό αστυνομικό μυθιστόρημα είναι αυτό που πηγαίνει πέρα από την απλή ανακάλυψη του δολοφόνου και την εξκένιαση του εγκλήματος. Είναι αυτό που διαθέτει λογοτεχνική ευτροφία, αφηγηματικό ειρμό, αυθεντική και όχι επιτηδευμένη αγωνία, αυτό που με λίγα λόγια συνδυάζει αστυνομικό δαιμόνιο και χτίσιμο ευφάνταστων χαρακτήρων. Είναι πολλές φορές εμπισιμένο με κοινωνικές, ιστορικές, πολιτικές ή άλλες εκφάνσεις που αφορούν σε γεγονότα πραγματικά ή κοντά στην πραγματικότητα, έτσι που να αιχμαλωτίζει τον αναγνώστη με μια αύρα μυστηρίου. Ο συγγραφέας πρέπει να μας εμπνέει και να μας συναρπάξει με την τεχνολογία του, στο πλάσιμο και σμίλευμα του έργου του. Να ακολουθεί με επιτυχία τη συνταγή που είχαμε συναντήσει στο παρελθόν μέσα από κορυφαίες μορφές της λογοτεχνίας μυστηρίου. Αυτά όλα μαζί αντιπροσωπεύει ο Ντονάτο Καρριζί.

αυτοδικία, όταν δεν είναι δυνατόν να αποδοθεί δικαιοσύνη; Οτι χρειάζεται να βρεθούμε στις ίδιες συνθήκες για να μπορέσουμε να κρίνουμε. Αν και σε μια τέτοια περίπτωση δεν μπορεί να μιλάμε πια για δικαιοσύνη, αλλά για καθαρή και απλή εκδίκηση.

Το μυθιστόρημά σας «Ο κυνηγός του σκότους» σου μαθαίνει να κινείται στα σκοτάδια με οδηγό το φως, σου διδάσκει πώς να εντοπίσεις τη λεπτομέρεια και να παρατηρείς τις σκιές ακούγοντας τη δική τους ιστορία. Οι συγγραφείς πρέπει να προσπαθούν να προβληματίσουν τον αναγνώστη, όχι να τον διδάξουν. Συμφωνείτε;

Ο συγγραφέας είναι ένας οδηγός, τίποτα περισσότερο από αυτό. Δείχνει τη διαδρομή και τα πράγματα που πρέπει να δει κανείς, αλλά εναπόκειται στον αναγνώστη να προχωρήσει και να διακινδυνεύσει το ταξίδι. Στα μυθιστορήματά μου συχνά προτείνω στον αναγνώστη ένα λαβύρινθο και, αφού του υποδείξω την είσοδο, εξαφανίζομαι. Ο αναγνώστης επιλέγει να μπει αυτόνομα και να πάρει το ρίσκο να χαθεί και να μην ξαναβρεί ποτέ την έξοδο.

Στο «Δικαστήριο των ψυχών» δοκιμάζετε μια άλλη προσέγγιση του κακού με έναν ανιγναμτικό ιερέα που δηλώνει εν αντιθέσει με το βιβλίο σας ο «Κυνηγός του σκότους» ότι ο κόσμος του φωτός συναντά τον κόσμο των σκιών όπου τα πάντα είναι θαμπά, συγκεχυμένα, αβέβαια. Ποιος είναι τελικά ο κόσμος των βιβλίων σας, αυτός που οδηγεί στο φως ή το ομηκλώδες και αβέβαιο τοπίο;

Το φως δεν με ενδιαφέρει, μου κινεί την περιέργεια αυτό που κρύβεται στο σκοτάδι. Εκεί θέλω να οδηγήσω τους αναγνώστες μου.

Στα αστυνομικά μυθιστορήματα συμβαίνει συχνά να αναρωτιόμαστε για τη σχέση ντετέκτιβ-πρωταγωνιστή με τον συγγραφέα του. Πώς θα περιγράφατε τη σχέση σας με τη Σάντρα, τον Μάρκου, τον Φόγκελ, τον Μαρτίν; Θα θέλατε να τους διατηρήσετε και σε άλλα σας βιβλία; Θα μπορούσατε ποτέ να τους «σκοτώσετε», όπως έκανε ο Ντόιλ με τον ήρωά του Χολμς;

Είναι μια σχέση αμοιβαίου σεβασμού, αλλά χωρίς παρεμβάσεις. Δεν τους επιτρέπω να μπουιν στη ζωή μου και δεν συνδέομαι ιδιαίτερα μαζί τους. Οι αναγνώστες πρέπει να ερωτευτούν τους χαρακτήρες, όχι εγώ!

Ο Ντονάτο Καρριζί ξέρει να κρατάει αμείωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη και να εκπλήσσει ευχάριστα χάρη στην εξαιρετική ευφυΐα του, μάλλον ασυνήθιστη για μυθιστοριογράφο. Τι επιδιώκει στα βιβλία του; Ποιος τελικά επικρατεί; Ο δίκωπς ή το θήραμά του;

Στα μυθιστορήματά μου δεν νικαί κανείς, ίσως γι' αυτό αρέσουν τόσο πολύ. Δεν υπάρχουν ήρωες και κάθε χαρακτήρας διαθέτει μια σκοτεινή πλευρά.

Ο «Λαβύρινθος» (όπως και πολλά άλλα σας βιβλία), αστυνομικό θρίλερ μυστηρίου, μεταφέρθηκε στην οθόνη. Πιστεύετε ότι μπορεί να αλλοιωθεί ένα βιβλίο με τη μεταφορά του στην οθόνη ή κερδίζει τις εντυπώσεις; Τι σας μαγεύει περισσότερο, η συγγραφή ή η ενασχόλησή σας με τη μεγάλη οθόνη;

Εγώ γράφω με εικόνες, είναι κάτι που έχει σχέση με το γεγονός ότι ξεκίνησα ως σεναριογράφος και όχι ως μυθιστοριογράφος. Γι' αυτό για μένα κινηματογράφος και μυθιστορήματα είναι στενά συνδεδεμένα: αρχίζω να επιβλέπω την ιστορία ενώ τη γράφω και συνεχίζω να τη γράφω ενώ βρίσκομαι στο πλατό.

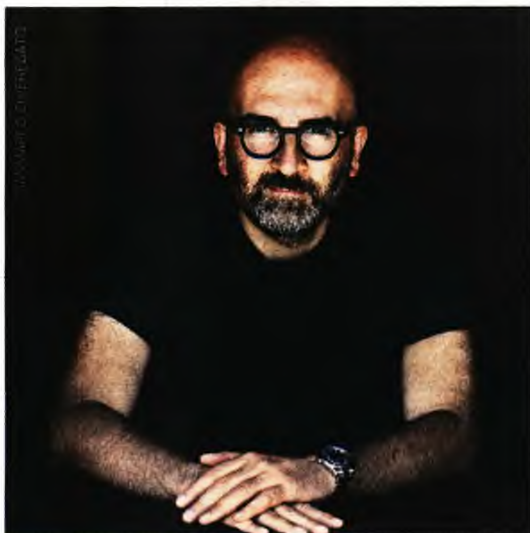
Πολλά μυθιστορήματα τα τελευταία 30 χρόνια με άφημα διάφορες ευρωπαϊκές γλώσσες μιλούν για το μετασχηματισμό της οικογένειας, και μέσω των οικογενειακών δραμάτων συχνά-πυκνά μας δίνουν διάφορες εκδόσεις της ενδημικής νόσου μέσα σε ασφυκτικούς κώδικες συμβίωσης. Αραγε, η αστυνομική λογοτεχνία πώς τοποθετείται πάνω σ' αυτό;

Ασφαλώς! Η οικογένεια είναι το πιο ασφαλές μέρος για τον καθένα από εμάς, αλλά, μοιραία, καμιά φορά είναι και το πιο επικίνδυνο.

Τελικά ένα αστυνομικό μυθιστόρημα για σας πρέπει να περιλαμβάνει κατά συρροή δολοφόνους, αποτρόπαιους φόνους, σκοτεινό παρελθόν, ιταλική επαρχία, μαθήματα δημοσιογραφίας, κοινωνικά σχόλια και ολοζώντανους ήρωες, για να είναι μια ολοκληρωμένη αναγνωστική εμπειρία;

Σε καμία περίπτωση. Είναι αρκετή μια καλή ψυχολογική πλοκή. Μια λογοτεχνική παγίδα, για να λειτουργήσει όπως πρέπει, έχει ανάγκη από μικρές και αποτελεσματικές λεπτομέρειες, το αίμα και η βία δεν χρησιμοποιούν σε τίποτα.

Εχετε πει ποτέ: Ε, λοιπόν, δεν υπάρχει τίποτα πιο ευφυές από τον τρόπο με τον οποίο επινοήθηκε και εκτελέστηκε αυτό το έγκλημα για το οποίο έγραψα; Αν το έλεγα, θα έπρεπε στη στιγμή να πάω να μιλάω για εγκλήματα. ■

Η φήμη σας ως συγγραφέας και σεναριογράφου για την τηλεόραση και για τον κινηματογράφο είναι παγκόσμια. Πιστεύετε ότι η ειδίκευσή σας στην εγκληματολογία είναι το μυστικό της επιτυχίας σας ή μήπως το λογοτεχνικό σας άγγιγμα και ταλέντο;

Αναμφίβολα, η μελέτη της εγκληματολογίας με βοήθησε να βελτιώσω την αφήγησή μου για το κακό. Ως εγκληματολόγος, είχα πολλές φορές την ευκαιρία να συναντήσω αυτοπροσώπως τα τέρατα που τώρα κατακλύζουν τα μυθιστορήματα και τις ταινίες μου. Μου πρόσφερε μια προνομιακή οπτική γωνία την οποία μπορώ να μοιραστώ με το κοινό μου: έτσι, έχουμε τη δυνατότητα να βρεθούμε πολύ κοντά στο τέρας, να γευτούμε τον κίνδυνο που συνεπάγεται μια τόσο στενή επαφή με το κακό.

Συμμετέχετε ως θύμα ή ως θύτης, καθώς γράφετε, και με ποιον ταυτίζεστε περισσότερο, ώστε να αποδώσετε σωστά το χαρακτήρα;

Δεν με ενδιαφέρουν οι χαρακτήρες. Με ενδιαφέρει η ιστορία. Αυτή είναι η ιδιαιτερότητά μου: οι χαρακτήρες βρίσκονται στην υπηρεσία αυτού που συμβαίνει γι' αυτό και δεν δένομαι πολύ μαζί τους. Όμως, δίνω ιδιαίτερη προσοχή στην περιγραφή του θύτη, διότι η ιστορία πηγάζει από την ανεξίτηλη άβυσσο της ψυχής του.

Δικαστές ή ψυχίατροι; Ποιος κρίνει ορθότερα και δικαιότερα την ποινή ενός δολοφόνου;

Και οι δύο κατηγορίες, για την καταδίκη που απορρέει από το νόμο. Αλλά μόνο ο χρόνος είναι σε θέση να αποφασίσει αν μια ποινή είναι η σωστή για κάποιον. Για το λόγο αυτό, θεωρώ ότι τα εγκλήματα του παρελθόντος είναι πολύ πιο ενδιαφέροντα από τα σημερινά.

Ποια είναι η γνώμη σας για την